

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. J.

przeciwko R. K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, jakim wymaganiom powinien odpowiadać prawidłowo sformułowany wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania. Należy nadać mu postać wyodrębnionego wyводу prawnego wskazującego na wystąpienie jednej lub kilku z czterech przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania w konkretnej sprawie wraz z uzasadnieniem, na czym w konkretnej sprawie polega naruszenie prawa wypełniające wymagania

konstrukcyjne określonej przesłanki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, nie publ.).

Aby uzasadnić występowanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy nie tylko sformułować samo istotne zagadnienie prawne, ale także przedstawić w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 5/13, nie publ.).

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub przedstawienie rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., II UK 235/13, nie publ.).

W przypadku zaś, gdy skarżący powołuje się na przesłankę nieważności postępowania, powinien opisać, na czym, jego zdaniem, polega nieważność w przedstawionej sprawie, przy czym w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. chodzi o nieważność przed sądem odwoławczym. Nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji może być wzięta pod uwagę przez Sąd Najwyższy, wówczas gdy skarżący, w ramach podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., wskaże ją jako naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2013 r., V CSK 192/12, nie publ.).

Z kolei w razie powołania się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien nie tylko wskazać konkretne przepisy prawa, ale także przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające dlaczego te przepisy zostały jego zdaniem w ewidentny sposób naruszone przez sąd drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżący nie przytoczył argumentacji usprawiedliwiającej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, a nawet nie wskazał przesłanki z art. 398⁹ § 1, na podstawie której wniosek ten sformułował. Jedynie w uzasadnieniu podstaw skargi zamieścił lakoniczną wzmiankę o konieczności przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 oraz art. 378 §1 i art. 382 k.p.c.

Skarżący w istocie ograniczył się do przytoczenia komentarza do art. 398¹ Kodeksu postępowania cywilnego opublikowanego w serwisie prawniczym Lex.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).